

været Genstand for Beslagelse i Kommissionen, og om hvilke ogsaa det ærede Medlem for Slagelse (Røedt) sagde: „Tænt, disse Menneſker ere ſlet ikke beſtyttede!“ — Nej, det behøve de ſaaend heller ikke, dem har Naturen beſtyttet, ſaadanne Folk, ſom Murere, Bagere, Slagtere, Stortensfejere oſv. Det ærede Medlem kom med en forfærdelig lang Remſe, ſom ærede Medlemmer kunne ſe eſter i Tidenden, hvorfør det ikke er til nogen Nytte, at jeg repeterer dem. Der er der ikke nogen udenlandſt Konkurrence, og de Folk ere alſaa paa Forhaand ſtillede bedre end de, der dels maa konkurrere paa det udenlandſte Marked, og dels med Udlandet inden for ſelve Landets Grænſer. Diſſe Folk, der ere beſtyttede gennem Naturen, kunne gennem deres Organitioner tiltvinge ſig for deres Arbejde en hvilken ſom beſt Pris, de ville — ſelvfølgelig begrænſet af Indlandets Konkurrence. Medens det nu kun er Landbruget, der maa finde ſig i at nøjes med den Betaling, hvorfør Producenterne i Udlandet finde paa at tilbyde deres Varer, ſaa vil der herefter blive en Del andre Sag, ſom komme til at arbejde under lige ſaa daarlige Forhold. Men de før nævnte af Naturen beſtyttede Sag, hvortil ogsaa alt Haandværksarbejde, henhørende under Reparation, kommer, ſamt det Arbejde, der udføres paa Stedet, have ikke nogen udenlandſt Konkurrence, de have derfor paa Forhaand en Beſtyttelse, ſom ingen Lovgivning kan give dem bedre. De ville beholde denne Beſtyttelse, og de ville kunne udbytte den Del af Samfundet, ſom ingen Beſtyttelse har, ſaa meget, ſom Konkurrencen inden for det lille Land tillader. Der vil alſaa ikke ad Frihandelens Vej kunne opnaas økonomiſt Ligeberettigelse. En anden Sag er det, om den kunde naas ad Beſtyttelsesvejen. Der er Forſkel paa, hvad man forſtaar ved Beſtyttelse. Man maa vel ſkelne mellem, hvad Beſtyttelſen er, og hvad den kan være i Ordets bedste Forſtand, nemlig en Beſtyttelse af den ſvagere mod den stærke, af dem, der ikke ere i Stand til at beſtytte ſig ſelv mod dem, der af Naturens Haand ere bedre ſtillede. I ſaa Fald bliver Samfundet nemlig en genſidig Underſtøttelsesforening, hvor den bedreſtillede kommer til at støtte den ſvagere. Praktiſt ſet, kan man jo aldrig komme til at indføre Ligeberettigelsen med matematiſt Nøjagtighed, men man kunde diſtnot gennem Beſtyttelſesſyſtemet komme til at nærme ſig noget mere dertil. Skulde man den Vej, maatte Samfundet støtte dem, der ſkulde konkurrere paa det udenlandſte Marked og ſom Folge deraf ikke kunde beſtyttes ſom de andre gennem en Indførelſestold, paa

anden Maade, ſ. Eſk. gennem Eſkſportpræmier eller paa anden effektiv Maade. Jeg tror, ſom ſagt, at hvis man gif den Vej, vilde man komme nærmere til det, ſom jeg anſer for det meſt demokratiſke, det, ſom eſter min Mening maa være Idealet for enhver Demokrat, nemlig at ſtabe økonomiſt Ligeret. Jeg tror ſikkert, at det kunde lade ſig gøre. Smidlerid kan det, at være Beſtyttelſesmand, være en Mængde Ting. Det, at beſtytte de stærke, ſom vor nuværende Toldbeſtyttelse nærmest gaar ud paa, kan ſelvfølgelig aldrig forsvares, og ſelvfølgelig kan der gennem Beſtyttelſen laves de største Uretfærdigheder og Urimeligheder — det er aldeles givet, men derfor kan intet Menneſke ſige, at han er Beſtyttelſesmand i den Forſtand, at han gaar med paa al Beſtyttelse, nej, Beſtyttelſesmand kan man kun være, for ſaa vidt man ſiger: det kommer an paa, paa hvad Maade Beſtyttelſen bliver gennemført. Der er jo forſkellige Skavanker, ſom altid klæbe ved et Beſtyttelſesſyſtem, uanſet hvordan det for øvrigt gennemføres. Der er for det første det, at det befordrer Ringdannelse, og det er naturligtvis berettiget at fremføre det, for det er rigtigt, det er jo netop i Kraft af Beſtyttelse, at Ringen kan dannes, men der kommer man til det ſamme, ſom jeg ſagde før: ved, at der kan dannes Ringe i forſkellige Sag, i hvilke der gennem Frihandel ikke har kunnet dannes Ringe, ſtaber man netop den økonomiſke Ligeret. Man maa jo huſke paa, at alle de Sag, jeg nævnte før, kunne uden Beſtyttelse danne Ringe lige ſaa godt ſom i Beſtyttelſeslandene; der er kun den Forſkel, at man i Beſtyttelſeslandene ſiger: Nu beſtytte vi alle de andre, ſaa de kunne danne Ringe, ſaa vil den Skavank, der er, blive ens for alle. Men for øvrigt er der det, at en Toldlov bør jo være ſaadan, at den tager Henſyn til Udviklingen og derfor ofte er Genſtand for Forandring. Saadan ſer det i andre Lande, idet man hvert andet eller hvert Aar foretager Forandringer i Toldloven, og ſelvfølgelig vil dette ogsaa være rigtigt. Der er en anden Anke, ſom man maa indrømme nogen Berettigelse, en Ting, ſom man vel maa vogte ſig for, enten man er Frihandelsmand eller Beſtyttelſesmand — jeg mener, at det ene i Virkeligheden kun er en Grad af det andet, for ingen er Frihandelsmand i den Forſtand, at han vil ſlaa alle Toldgrænſer ned — det er, at man maa paſſe paa ikke at fremleſte unaturlige Erhverv. Det er det farligſte, hvis man gennem Toldſatſer forſøger paa at fremleſte Erhverv, ſom ikke have nogen ſom beſt naturlig Jordbund i Landet. Hvis man tænkte ſig ſ. Eſk. et Land, hvor man havde